

Wielkanoc pierworodnych

Słowa, które zawiera II Księga Mojżeszowa, były zawsze wartościowe dla Żydów i są interesujące dla nas. Przepisy i prawa dotyczące wyjścia narodu izraelskiego z niewoli egipskiej były punktem zwrotnym w historii tego narodu. Żydzi byli niewolnikami w Egipcie, ale nadszedł czas naznaczony przez Stwórcę, aby ich wyzwolić z niewoli.

Stwórca zesłał 9 różnych plag na Egipt, aby w ten sposób zmusić ciemnizyńców narodu, by pozwolili im odejść do ziemi chananejskiej. Lecz w pewnym celu Egipcjanie starali się zatrzymać ich wszelkimi sposobami. Sługa Boży Mojżesz przepowiedział w końcu wielkie nieszczęście, które miało dotknąć wszystkie rodziny w Egipcie. Wszyscy pierworodni mieli umrzeć tej nocy, od domu najspokojniejszego aż do domu królewskiego. Ta ostatnia próba miała w końcu zmusić Egipcjan, aby pozwolili Żydom odejść. Izraelici ofiarując baranka i kropiąc jego krwią podwoje drzwi swoich domów udowodnili swoją wiarę i posłuszeństwo i jedynie ich pierworodni ocalili. Tym samym ich uwaga miała być zwrócona na baranka wielkanocnego, który był ofiarowany 14 dnia miesiąca Nisan. Żydzi mieli tej samej nocy zjeść baranka z gorzkimi ziołami i chlebem bez kwasu. Mieli go pożywać na stojąco, z laską w ręku, z przepasanymi biodrami, będąc gotowymi do drogi. Byli przekonani, że Stwórca pobije pierworodnych w Egipcie, co miało tym razem dać im wolność. Żydzi wiedzieli także, że to nieszczęście mogło również dotknąć ich rodziny, gdyby nie zastosowali się do rozkazu Stwórcy, tj. gdyby nie pokropili krwią podwoi drzwi swych domów.

Dla chrześcijan znaczenie tego wydarzenia jest bardzo ważne. Wyzwolenie Izraela pod wodzą Mojżesza reprezentuje wyzwolenie, którego oczekujemy i które jest we drzwiach, a będzie dokonane przez pozaobrazowego Mojżesza – Pana naszego, Jezusa Chrystusa. Przygotowanie do Święta Wielkanocy zabrało trochę czasu, ponieważ każda rodzina miała na tę okazję przygotować baranka jednorocznego, bez wad. Baranek miał być wybrany, oddzielony od stada i strzeżony w szczególny sposób od 10 dnia miesiąca Nisan do 14 dnia tegoż miesiąca. Wówczas miał być zabity „między dwoma wieczorami” (2 Moj. 12:6). Słowa te są różnie interpretowane, dla przykładu, czytamy: zabity będzie pod wieczór, zabije przed zmierzchem, wieczorem, między dwoma wieczorami. Pomimo tych różnic komentatorzy biblijni zgadzają się z dwoma wersjami. „Między dwoma wieczorami” oznacza: 1. Między początkiem zachodzenia słońca a jego zejściem za linię horyzontu. To jest punkt widzenia rabinów, którzy sytuują ten moment między godziną 15 a 18. 2. Między zachodem

słońca i nocą, kiedy słońce znika z horyzontu i momentem zupełnej ciemności. Moment ten jest usytuowany między godziną 18 a 19. Jest to punkt widzenia Samarytan i karaitów. Większość komentatorów biblijnych zgadza się z drugim punktem. Czytając w 5 Moj. 16:6 zauważamy, że ta wersja jest właściwa, gdyż czytamy: „Ofiarować będziesz ofiarę świętą przejścia w wieczór, przy zejściu słońca”. Trzeba wiedzieć, że Izraelici liczyli dni od zachodu słońca jednego dnia do zachodu słońca następnego. Jest oczywiste, że ten temat nas interesuje i często stawiamy sobie to pytanie: Czy Izraelici spożywali baranka 13 dnia wieczorem, który był początkiem 14 dnia czy uczynili to 14 dnia wieczorem, z końcem tegoż dnia? Pytamy, czy nasz Pan spożywał baranka trzynastego, czternastego czy piętnastego dnia? Myślę, że po tym rozważaniu, będziemy mogli – porównując teksty, wyrobić sobie pewne zdanie odnośnie tego problemu.

Powróćmy do badania zapisów Starego Testamentu, dotyczących przepisów danych przez Boga Izraelowi w Egipcie, a także wszystkich innych danych później na puszczy Synajskiej i w równinie Moabskiej. W 2 Moj. 12:1 mamy zapisane: „Rzekł jeszcze Pan do Mojżesza i do Aarona w ziemi egipskiej”. W 4 Moj. 9:1-5 mamy zapisany szczegół dotyczący Wielkanocy: „I rzekł Pan do Mojżesza na puszczy Synaj, roku wtórego po wyjściu ich z ziemi egipskiej, miesiąca pierwszego, mówiąc: Niech obchodzą synowie izraelscy święto przejścia czasu naznaczonego. Czternastego dnia miesiąca tego, między dwoma wieczorami, obchodzić je będziecie czasu naznaczonego; według wszystkich obrzędów jego i według wszystkich ceremonii jego obchodzić je będziecie. Mówił tedy Mojżesz do synów izraelskich, aby obchodzili Święto Przejścia. I obchodzili Święto Przejścia pierwszego miesiąca, czternastego dnia, między dwoma wieczorami, na puszczy Synaj; według wszystkiego, jak rozkazał Pan Mojżeszowi, tak uczynili synowie izraelscy”.

Kolejną wypowiedź w tym względzie odnajdujemy w 3 Moj. 23:5, gdzie czytamy:

„Miesiąca pierwszego dnia czternastego tegoż miesiąca, między dwoma wieczorami jest Święto Przejścia Pańskiego”.

Podobny zapis czytamy w 5 Moj. 16:6:

„Ofiarować będziesz ofiarę świętą Przejścia w wieczór przy zejściu słońca”.

CHLEB BEZ KWASU

Obecnie zastanowimy się nad znaczeniem chleba bez kwasu, zwanego także „chlebem praśnym”.

W 3 Moj. 23:6-8 czytamy:

„Potem dnia piętnastego tegoż miesiąca, Święto Praśników będzie Panu; przez siedem dni chleby praśne jeść będziecie. A dnia pierwszego zgromadzenie święte mieć będziecie; żadnej roboty służebniczej czynić nie będziecie. Ale będziecie ofiarowali ofiarę ognistą Panu przez siedem dni. Dnia także siódmego zgromadzenie święte mieć będziecie; żadnej roboty służebniczej czynić nie będziecie”.

Podobne przepisy odnajdujemy w innych miejscach Biblii. Dla przykładu, zacytujmy 2 Moj. 12:15-18: *„Przez siedem dni jeść będziecie praśniki, a pierwszego dnia zaraz wypróżnicie kwas z domów waszych, bo ktobykolwiek jadł co kwaszonego od pierwszego dnia aż do siódmego, wytracona będzie dusza ona z Izraela. W tenże dzień pierwszy będzie zebranie święte, także dnia siódmego zgromadzenie święte mieć będziecie; żadnej roboty nie będziecie w nich czynić, oprócz tego, czego każdy do jedzenia używa, to samo gotować będziecie. I będziecie przestrzegać praśników; albowiem w ten dzień wywiodłem wojska wasze z ziemi egipskiej, przetoż przestrzegać będziecie dnia tego w narodziech waszych ustawą wieczną. Pierwszego miesiąca, czternastego dnia tegoż miesiąca, na wieczór jeść będziecie praśniki aż do dnia dwudziestego pierwszego tegoż miesiąca na wieczór”.*

Później, przy górze Synaj przepis dotyczący tegoż święta został uroczysto potwierdzony. Podczas pierwszej Wielkanocy, przy wyjściu z Egiptu polecenie to nie mogło być wykonane (patrz w. 17). Przepis używania praśników przez okres całego tygodnia poczynawszy od 15 dnia, został ustanowiony na pamiątkę pośpiechu, jaki towarzyszył ich wyjściu i potrzebie zabrania niewyrośniętego ciasta. W 5 Moj. 16:3 czytamy: *„Nie będziesz z nimi jadł kwaszonego, przez siedem dni jeść będziesz z nimi praśniki, chleb utrapienia (boś z kwapieniem wyszedł z ziemi egipskiej), abyś pamiętał dzień wyjścia twego z ziemi egipskiej po wszystkie dni żywota twego”.*

Wieczera wielkanocna była ceremonią poprzedzającą święto praśników, które trwało aż do dnia 21 tegoż miesiąca. Dotyczyła ona wyłącznie pierworodnych. Czytamy w 2 Moj. 12:18 następujący zapis: *„Pierwszego miesiąca, czternastego dnia tegoż miesiąca, na wieczór jeść będziecie praśniki, aż do dnia dwudziestego pierwszego tegoż miesiąca na wieczór”.* Zaś w wersecie 8 mamy odnotowane: *„I będą jeść mięso onej nocy piec-*

zone przy ogniu i praśniki. . . ”. Podobnie w wierszu 15 czytamy: *„Przez siedem dni praśniki jeść będziecie, a pierwszego dnia zaraz wypróżnicie kwas z domów waszych”.*

Trzeba nam wiedzieć, że pierwszy dzień Święta Praśników, który był piętnastym dniem miesiąca, był zarazem sabatem, podobnie jak dzień siódmy, który był 21 dniem miesiąca. Czytamy o tym w 4 Moj. 28:16-25: *„Ale pierwszego miesiąca, w dzień czternasty tegoż miesiąca, święto przejścia będzie Panu. Ale w piętnasty dzień tegoż miesiąca uroczyste święto będzie przez siedem dni, chleby praśne jeść będziecie. Pierwszego dnia zgromadzenie święte, żadnej roboty służebniczej nie będziecie czynić weń. Ale ofiarować będziecie ofiarę ognistą na całopalenie Panu: dwóch cielców młodych i barana jednego, i siedem baranków rocznych. Mają one być bez skazy. A na ofiarę ich śnięną pszennej mąki nagniecioną z oliwą, trzy dziesiąte części efy do każdego cielca, a dwie dziesiąte części do każdego barana ofiarować będziecie. Jedną dziesiątą część ofiarować będziesz przy każdym baranku z onych siedmiu baranków. Kozła też jednego na ofiarę za grzech ku oczyszczeniu was. Na całopalenie poranne, które ma być całopalenie ustawiczne, ofiarować to będziecie. Tak ofiarować będziecie każdego dnia przez onych siedem dni pokarm ofiary ognistej na wdzięczną wonność Panu, oprócz całopalenia ustawicznego i mokrej ofiary jego. A dnia siódmego święte zgromadzenie mieć będziecie; żadnej roboty służebniczej nie będziecie czynić”.*

W ciągu tych siedmiu dni, zgodnie z rozkazaniem Pańskim danym Mojżeszowi, czynione były ofiary. Przeczytajmy teraz niektóre fragmenty z broszury „Wielkanoc Nowego Stworzenia” – str. 7: *„Zgodnie z tym obrazem zabicie baranka wielkanocnego, czternastego dnia pierwszego miesiąca, dnia poprzedzającego siedem dni Świąt Wielkanocy, obchodzonych przez Żydów, Pan nasz umarł – jako pozaobrazowy baranek Wielkanocy, „Baranek Boży”, który gładzi grzechy świata”;* str. 8: *„Było to przy końcu misji naszego Pana, czternastego dnia pierwszego miesiąca, „tej samej nocy, w którą był wydany”, zatem, tego samego dnia, którego umarł jako pozaobrazowy Baranek, obchodził pamiątkę z uczniami swoimi, żydowskie święto przejścia”.*

Pan Jezus i jego apostołowie urodzeni pod Zakonem obowiązani byli obchodzić tę pamiątkę i to w czasie właściwym. Po skończonej uroczystości, czyli po wieczerzy, według żydowskiego zwyczaju – to jest po zjedzeniu baranka z praśnym chlebem (. . .), nasz Pan wzięwszy pozostały od wieczerzy żydowskiej chleb i wino ustanowił symbol przeznaczony tak dla Jego uczniów jak i całego Kościoła. – str. 16: *„Pierwotne obchodzenie pamiątki śmierci naszego drogiego Zbawiciela odbywało się w ściśle oznaczonym czasie, tj. w czternasty*

dzień pierwszego miesiąca, według rachuby Żydów”.

W tej samej broszurze, według nowego przekładu dokonanego przez braci w Polsce w roku 1985, str. 17, czytamy: „Rok żydowski zaczyna się na wiosnę, po wiosennym porównaniu dnia z nocą, gdy ukaże się nów księżyca. Dzień czternasty łatwo można zauważyć, lecz nie powinno się mieszać go z tygodniem świątecznym, który rozpoczyna się piętnastego dnia. Tydzień praśników, który obchodzą Żydzi z radością, reprezentuje szczególnie cały rok, aż do następnego obchodzenia pamiątki Ostatniej Wieczery Pańskiej. Powodem uroczystości, jaką obchodzili Żydzi, było ofiarowanie baranka i zapoczątkowanie tygodnia świątecznego. Nasze obchodzenie Pamiątki odnosi się do zabicia baranka i dlatego odnosi się do dnia czternastego miesiąca Nisan (pierwszego miesiąca). Co więcej, powinniśmy pamiętać, że co się tyczy różnicy w liczeniu godzin dnia, to początek dnia 14 Nisan odpowiadałby, według naszej rachuby, na wieczór dnia trzynastego”.

Podsumowując nasze dotychczasowe rozważania odnośnie ustalonych przez Boga świąt, możemy powiedzieć, że:

- a) Baranek Wielkanocny był zabity dnia czternastego Nisan,
- b) cytata 5 Moj. 16:6 wskazuje na ściśle określony moment, „wieczorem po zachodzie słońca”,
- c) polecenie dotyczące spożywania praśników wskazuje na czas wieczery wielkanocnej 14 dnia wieczorem (2 Moj. 12:8),
- d) święto praśników rozpoczynało się 15 dnia miesiąca Nisan,
- e) w owym czasie mówiąc o Wielkanocy, miało się na myśli całe siedem dni,
- f) 15 i 21 dzień świąt były dniami sabatowymi, podczas których nie wykonywano żadnej pracy, za wyjątkiem przygotowania codziennych posiłków,
- g) dla Żydów zabicie baranka oznaczało początek świątecznego dnia.

Rozważając temat o Wielkanocy nasuwa się inne pytanie, związane ze słowami zapisanymi w Ew. Mat. 26:17, gdzie czytamy: „*A pierwszego dnia praśników przystąpili uczniowie do Jezusa, mówiąc mu: „Gdzie chcesz, żec nagotujemy, abyś jadł baranka?”*”. Słowa te nie zostały właściwie przetłumaczone z oryginału i stąd budzą szereg wątpliwości. Wyrażenie „pierwszego dnia praśników” winno być oddane jako „dzień poprzedni”, ponieważ taki jest sens greckiego słowa „protos”. To samo słowo odnajdujemy w Ew. Jana 1:15, gdzie mamy zapisane: „*Bo pierwaj był niż ja*”, a więc przedtem.

Znaczenie oryginalnego greckiego słowa – będące w harmonii ze zwyczajami żydowskimi – pozwala

powiedzieć, że pytanie zostało postawione Jezusowi dnia poprzedzającego Wielkanoc, a nie pierwszego dnia praśników. Nasz Pan nie mógł uprzedzić rytuału żydowskiego, ponieważ ustanowił pamiątkę swojej śmierci w trakcie wieczery wielkanocnej. Jezus wykonując rytuał żydowski i ustanawiając Pamiątkę swej śmierci, jednocześnie pokazał swoją własną śmierć ofiarniczą. Czytamy w Ew. Łukasza 22:7: „*tedy przyszedł dzień praśników, którego miał baranek być zabity*”.

Przytoczone teksty są w relacji z tym, co wspomnieliśmy, cytując zapis 2 Moj. 12:8. W Ewangelii Jana 19:14 mamy zapisane: „*A było to w dzień przygotowania, przed wielkanocą, około szóstej godziny*”.

Wyrażenie „przygotowanie” zostało przetłumaczone przez tłumaczy, którzy uważali, że Jezus został ukrzyżowany 15 Nisan. W Ewangelii Marka 15:42 czytamy: „*A gdy już był wieczór, (ponieważ był dzień przygotowania), który jest przed sabatem*”. A więc dzień poprzedzający sabat został nazwany przygotowaniem. To oznaczało, że Wielkanoc jeszcze nie była obchodzoną, zaś ewangelisti jasno wskazują, że Jezus i Apostołowie obchodzili ją nocy poprzedniej. To był „dzień przygotowania” w tym sensie, że było to przygotowanie praśników, ze względu na to, że święto to następowało po wieczery. W cytowanym już zapisie 4 Moj. 28:16-25 mamy wspomniane, że wówczas miały miejsce ofiary – w tym ofiara spokojna, której obawiali się spożyć, gdyby stali się nieczystymi wchodząc do pałacu Piłata. Dzień przygotowania był w piątek. W Ewangelii Jana 19:31 mamy zapisane: „*Ponieważ był dzień przygotowania (albowiem był on wielki dzień sabatu)*”.

W roku 33 n. e. 15 Nisan przypadał w sabat tygodniowy, dlatego też był on nazwany wielkim albo podwójnym sabatem.

Wybór baranka 10 dnia miesiąca odpowiada dacie, kiedy to nasz Pan przedstawił się Izraelowi jako król. Stąd możemy zauważyć podobieństwo na czas Wtorej Obecności Jezusa, czas żniwa Wieku Ewangelii, a zarazem i lekcję dla wszystkich, którzy przyjęli naszego Pana. Izrael nie uznał wówczas Jezusa jako króla, przez co stracił sposobność stania się Jego własnością, okazję utworzenia Narodu Pierworodnych. Starajmy się, aby nie uczynić podobnie, a tym samym nie utracić zyskanych przywilejów.

Noc, podczas której spożyto baranka, przedstawia obecny wiek, ciemny okres, podczas którego grzech i zło mają przewagę, a ciemności pokrywają ziemię. W tym czasie lud Boży kroczy śladami swego Mistrza i dzięki Jego zasłudze uczestniczy z Nim w ofierze. Żydom nakazano, aby wraz z barankiem spożywali chleb bez kwasu, który przedstawia czystość i prawdę. Oznacza to również kosztowne obietnice naszego Ojca niebieskiego, otrzymywane przez Pana naszego, Jezusa

Chrystusa, jak również uznanie naszej niedoskonałości w momencie zawarcia przymierza przy ofierze, gdy kwas jest symbolem grzechu.

Naśladowcy Jezusa doceniają wartość prawdziwego chleba bez kwasu, poszukują go – pełnego czystości, pozbawionego korupcji, ludzkich teorii, ambicji i egoizmu. Podobnie jak Żydzi, którzy spożywali baranka wraz z chlebem, tak i Izraelici duchowi mają udział w ofierze Chrystusa, lecz równocześnie ich udziałem są gorzkie prześladowania, doświadczenia, cierpienia – co symbolizują gorzkie zioła.

Wydarzenie, o którym chcielibyśmy obecnie wspomnieć, nawiązuje do przejścia Anioła Bożego, oszczędzającego izraelskich pierworodnych. Podobnie jak pierworodni egipczy, byli oni w niebezpieczeństwie śmierci.

Apostoł Paweł uznał Wielkanoc za prorocze wydarzenie. Ze słów zapisanych w 1 Kor. 5:7: *„Albowiem baranek nasz wielkanocny jest Chrystus”*, wynika, że Apostoł porównuje naszego Pana do figuralnego baranka paschalnego. Jezus wypełnił postanowienia związane z obchodzeniem święta przejścia, które między innymi, nakładały obowiązek pokropienia krwią podwoi drzwi domów żydowskich w Egipcie. Chroniło to pierworodnych od śmierci z rąk Pańskiego Anioła.

W liście do Żydów 12:23 Apostoł Paweł określa pomazanych chrześcijan jako zebranie pierworodnych, natomiast o naszym Panu mówi jako o tym, który odkupił ich swą własną krwią (patrz Efezj. 1:7).

Wydarzenia, jakie miały miejsce w Egipcie, wskazują na pierwociny dla Stwórcy, tych, którzy zostali wybrani spośród wierzących, którzy stanowią Kościół Pierworodnych, który jest obecnie wybierany. Tacy ocenili łaskę Bożą, która skłoniła ich do skruchy, do zupełnego oddania samych siebie Stwórcy i Jego służbie, a z drugiej strony, Stwórca spłodził ich przez Swego Ducha. Oznacza to więc sprawę życia i śmierci, konieczność przykrycia zasługami krwi pokropienia (patrz 1 Kor. 1:30). Brak takiego postępowania byłby z naszej strony odrzuceniem łaski Bożej, gardzeniem Jego dobrocią, nieocenieniem wartości krwi Baranka. Tymczasem, pierworodni spłodzeni z Ducha Świętego posiadają głęboką znajomość planu Bożego, korzystają ze szczególnych przywilejów – ale jednocześnie mają większą odpowiedzialność przed Bogiem. To właśnie członkowie tej klasy znajdują się w niebezpieczeństwie wtórej śmierci, usymbolizowanej przez śmierć pierworodnych w Egipcie (patrz Jak. 1:18). Zauważmy: pierworodni egipczy zostali pobici, natomiast pierworodni izraelscy ocaleni wyłącznie z powodu krwi na podwojach drzwi swych domostw. Krew ta była znakiem i dowodem ich wiary. Była znakiem odróżniającym lud Boży od pozostałych, którzy nimi nie byli. Pokropienie krwią przedstawia naszą wiarę w Jezusa, będącego naszym

barankiem wielkanocnym, wiarę w jego dzieło odkupienia (patrz Żyd. 9:22).

Kogo przedstawiają pierworodni? Uważamy, że pierworodni przedstawiają Kościół, wszystkich spłodzonych do nowej natury, spadkobierców z naszym Panem w Jego Królestwie. Tylko oni są w niebezpieczeństwie śmierci w czasie nocy Wieku Ewangelii, tylko oni są chronieni przez krew Jezusową. W liście do Żyd. 12:23 czytamy: *„Przystąpiliśmy do walnego zgromadzenia i zebrania pierworodnych, którzy są zapisani w niebie”*. Zauważmy, że określenie to dotyczy nie tylko Maluczkiego Stadka, Ciała Chrystusowego, ale obejmuje jednocześnie i drugą klasę – Wielkie Grono. Dlaczego? Wyjaśnienie byłoby następujące: po przejściu przez Morze Czerwone pierworodni izraelscy zostali zastąpieni pokoleniem Lewiego, złożonego z dwóch klas – kapłańskiej rodziny Aarona oraz pozostałych Lewitów. Jest to dla nas wskazówką (obrazem), że cytowany powyżej werset z listu do Żydów wskazuje na dwie klasy. Wszyscy, którzy zasnęli w Jezusie Chrystusie podczas całego Wieku Ewangelii i utrzymali się w rodzinie kapłańskiej, zostali przemienieni z chwilą wtórej obecności Jezusa (patrz 1 Tes. 4:15-18). Będzie tak, aż do czasu przemiany ostatniego członka Kościoła.

Imiona tych, którzy są zapisani, stanowią specjalną klasę – małżonkę (Obj. 20:6). Imiona ich zostały zapisane w czasie ich poświęcenia, a nasz Pan zapewnia nas, że nie będą one wymazane (Obj. 20:6). Stwierdzamy, że nasz Pan postępuje wspaniale z nami, ponieważ przyprowadzi tych, którzy Mu byli mniej wiernymi, aby ich wybawić przez udział w wielkim ucisku. Różnica między tymi klasami znajduje się w tym, że klasa Maluczkiego Stadka była bardziej gorliwa i dokonała wiernie swych powinności chrześcijańskich. Została dobrze utwierdzona w wierze i wykorzystała przywileje jej ofiarowane. Natomiast klasa Wielkiego Grona była mniej gorliwa i mniej wierna w swym poświęceniu. Tu widzimy różnice między tymi dwoma klasami. Pierworodni izraelscy zostali zastąpieni pokoleniem Lewiego, z którego zostali wybrani kapłani. Podobnie jest z Kościołem Pierworodnych – został on powołany i jest pozafigurą pokolenia Lewiego, które było podzielone na dwie klasy.

Wszyscy ci, którzy będą więcej niż zwycięzcami, otrzymają Boską naturę, nieśmiertelność. Jednak te dwie klasy stanowią Kościół Pierworodnych. Zacytujmy tu wspomniany wcześniej tekst ap. Jakuba (1:18): *„Który, przeto że chciał, porodził nas słowem prawdy ku temu, żebyśmy byli pierwiastkami stworzenia jego”*. Są oni wszyscy spłodzeni, lecz nie wszyscy będą mieli udział w „Pierwszym Zmartwychwstaniu”. Od naszej pracy zależy wynik – możliwość współuczestnictwa z Chrystusem przez dokonane wysiłki i postępy, przez poniżenia i przeżyte cierpienia. Dokonaliśmy wyboru w naszym życiu. Wszelkimi sposobami, które posiadamy, starajmy

się go osiągnąć, aby być nagrodzonymi przez Stwórcę. Z tego powodu obchodzimy Pamiątkę Śmierci naszego Pana. Łamiemy chleb, pijemy wino. Noc wkrótce się skończy, a chwalebny poranek bliski jest. Chrystus, Głowa i Ciało, prawdziwy Mojżesz wybawi całego Izraela, cały lud Boży i wszystkich tych, którzy poznają wolę Bożą, będą Mu posłuszni, przyjmą Go i oddadzą Mu chwałę. Dzień wybawienia oznacza cały Wiek Tysiąclecia. Przy końcu tego okresu grzech i niepoprawni grzesznicy, symbolizowani przez armię Faraona, będą,

bez wyjątku, zniszczeni we wtórej śmierci.

Obchodzenie Pamiątki jest dla naśladowców Chrystusa Pamiątką Jego śmierci i jest potwierdzeniem naszej obietnicy, by być łamanymi z Nim i dawać nasze życie w ofierze z Nim, aby stanowić Jego małżonkę.

GRUHN JÉRÔME

R-

„Straż”